

[Øilgaard.]

Hjælp til at faa det saare værdifulde Skoleophold, som ofte, endda meget ofte, er med til at præge de unge for hele Livet. Jeg tror, at man skal til at revidere disse Skalaer og Satser, og naar man skal gøre det, tror jeg, man skulde anlægge en helt ny Linie; saa skulde man om ikke helt, saa dog i det væsentlige, se bort fra Elevens Indkomst ved normal Fortjeneste og se bort i det væsentlige fra Elevens egen sammensparede Formue. Nu ved jeg nok, at man kun regner med Halvdelen af den sammensparede Formue, men det er et Spørgsmaal, om man ikke skulde se helt væk fra den Formue, som Eleverne sparer sig sammen af deres Lønninger. Der er ingen Mening i at straffe de dygtige og de sparsommelige. Derimod kunde man tage Hensyn til Formuer, der stammer fra Arv eller Gave, samt til Forældrenes Indkomst — og navnlig deres Formueforhold. Det er saadan i Aar, at der sikkert er blevet mange Penge tilbage i Undervisningsministeriets Kasse, som var beregnet til at hjælpe vor Ungdom paa Skole. Dette synes jeg er et meningsløst Forhold, for Pengenes Værdi har jo ændret sig, og den Sammensparing, som de unge kan præstere, kan de være sikker paa, de nok skal faa Brug for, naar de en Dag selv skal til at stifte Hjem. Det er det, man maa tage Hensyn til. Derfor har jeg peget paa disse ret meningsløse Forhold, som har medført alle de omtalte uheldige Konsekvenser. Det maa vi have rettet, for vel er det rigtigt, at vi er blevet fattige her i Landet, og at vi skal spare, men at spare over for Ungdommens Uddannelse, over for den Berigelse, som det er for de unge at komme paa disse Skoler, og den Udvikling, de faar derigennem, er dog vist alligevel, tror jeg, nogenlunde den daarligste Form for Sparsommelighed, der gives.

Petra Petersen: Vort Samfund stiller store Krav til Kvinderne. Det største Krav stiller man til Arbejderklassens Kvinder. De skal ofte med meget smaa Midler skaffe Mad og Klæder til Familiens Medlemmer. Mange Kvinder har søvnløse Nætter over at spekulere paa, hvordan de kan faa det haardt belastede Budget til at holde. Arbejderkvinden har maattet trække det haardeste Læs. Ofte maa hun ved Siden af, at hun passer Hjem og Børn, tage Arbejde uden for Hjemmet; Vask, Trappevask og Rengøring for fremmede er haardt Arbejde.

Under Krigen var det ogsaa Kvinderne i Arbejderhjemmene, det gik haardest ud over. Det var dem, der først savnede Tøj

til deres Børn, og dem, der først maatte undvære Lagner i deres Senge. Desuden var det dem, der i stort Tal deltog i det aktive Modstandsarbejde og skaffede Husly og Mad til de eftersøgte. Kvinder fandt sig uden at kny i de haarde Vilkaar under Besættelsen, fordi de med god Grund regnede med, at naar Krigen var forbi og Tyskerne ude af Landet, vilde der igen oprinde bedre Tider. Der har altid ved festlige Lejligheder lydt megen Hyldest til Kvinderne for deres Indsats og Anerkendelse af deres Evne til at administrere den store Samfundshusholdning, Hjemmene, men naar Festen var forbi og Hverdagen begyndte, glemte man Anerkendelsen og Løfterne.

Saaledes er det ogsaa gaaet efter Krigen. Hvem andre end Landets Tusinder af Husmødre er det, der lider under den elendige Forsyningspolitik, der er ført af Ministeriet? Var det galt under Besættelsen, er det endnu værre i Dag. Der er ikke Dækning for Sæbemærkerne og ingen Soda. Husmødrene i Byerne skal være glade, hvis de kan faa ¼ kg Fedt til Supplering af Smørrationen. Det er muligt, at Handelsministeren er træt af at høre om Rulleskøjter, persiske Tæpper og andre Luksusvarer, og det hjælper ikke, at Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Sønderup, forsøger at komme Ministeren til Hjælp ved at fortælle, at Rulleskøjterne er indført for at glæde Børnene i Vesterbros Baggaarde. Vi tror det ikke. Men hvis Handelsministeren er træt af at høre om Rulleskøjterne, kan han være forvisset om, at Husmødrene ogsaa er det, og Børnene i Vesterbros Baggaarde har saa megen Realitetssans, at de forstaar, at der ingen Glæde er ved at have Rulleskøjter, naar de ingen Sko har. Vi ønsker at faa Lagner i vore Senge, før vi ønsker persiske Tæpper i Vinduerne. Jeg kan heller ikke dele de københavnske Blades Glæde over de mange elegante Toiletter og de stive Skjortebryster ved Wivex-Aabningen, jeg kender odenseanske Arbejdere, der i Dag, 1½ Aar efter Krigens Ophør, ikke har kunnet opdrive Arbejdstøj eller en Kedeldragt. Deres Hustruer savner ikke Silkenatkjoler til 200 Kr. eller elegante Selskabstoiletter; det, de mangler, er Flonel og Kjoler til Priser og Kvaliteter, der svarer til deres Mænds Indtjeningsmuligheder.

Med de smaa Tilførsler af Kød og Flæsk til Hjemmemarkedet — og der er vel Ud-sigt til, at de bliver endnu mindre — var det ønskeligt, om der snart maatte komme den saa længe tiltrængte Rationering af Kød, Flæsk og Fedt. Det er i Dag Slagteren, der rationerer Varerne til Kunderne, og